

Ponedeljek, 16. oktobra 2023

28. teden med letom – leto A

Sv. Hedvika, redovnica; sv. Marjeta Marija Alacoque, devica

Rim 1,1-7; Ps 97; Lk 11,29-32

Ko hodimo po planinskih stezah, na težko dostopnih območjih, ko je vidljivost zaradi nenadnega slabega vremena zmanjšana, postane nujno, da smo »zvesti« oznakam ob stezi, da ne izgubimo orientacije in se ne znajdemo v nevarnih položajih. V življenju so situacije, ki zahtevajo, celo »terjajo« prisotnost znamenj. Nekaj podobnega se dogaja tudi na ravni vere, v odnosu z Bogom. Pred nevarnostmi, ko nas prizadene nesreča, ko nas prestrašijo kritični položaji, spontano začnemo klicati Božjo pomoč: Gospod, pomagaj mi! Pozitiven odgovor na ta klic potrdi in okrepi vero v Boga, v nasprotnem primeru pa odnos z Bogom ranjen in oslavljen. Zakaj me Gospod ni poslušal? Kako je mogel to dopustiti? Takšna vprašanja se pojavijo potem, ko smo Gospoda za nekaj prosili, česar ni uslišal. Te pritožbe so v Svetem pismu pogosto opisane kot pomanjkanje vere v Boga. Bolj kot o prošnjah bi tukaj morali govoriti o zahtevah. Da bi razumeli vprašanje in ga skušali razrešiti, moramo najti ujemanje med tem, kar prosimo, in tem, kar nam Bog ponuja. Kajti ti načrti so na isti ravni.

Bog bolje ve, kaj dejansko potrebujemo, kot pa mi sami lahko prosimo. Vsaka milost in dar sta nam podeljena po njegovem Sinu Jezusu Kristusu, ki ga je poslal Oče. Nanj obračamo svoj pogled, Njega prosimo za vsako milost in od Njega se učimo ponižnosti in služenja bližnjim in oddaljenim bratom. Jezus je znamenje, ki nam ga je dal Bog, največje in najbližje znamenje, ki si ga lahko predstavljamo. Katero ljudstvo ima Boga tako blizu, kot je naš?